

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. A. P., Ph.D.**, zastoupeného JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Poříčí 12, proti žalovanému **nejvyššímu státnímu tajemníkovi**, se sídlem Praha 1, Jindřišská 34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2023, č. j. 14 Ad 17/2021 - 101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 8. 7. 2021, č. j. MV-76458-2/SR-2021, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu vnitra ze dne 22. 3. 2021, č. j. MV-170935-6/SST-2020 (dále také jako „prvostupňové rozhodnutí“), nímž bylo rozhodnuto, že žalobci nenáleží částka 280 899 Kč s příslušenstvím za výkon státní služby v rámci programu Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (dále jen „EASO“) v Itálii za období od 20. 1. 2016 do 22. 4. 2016. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 14 Ad 17/2021 - 101, zamítl.

[2] Městský soud v úvodu rozsudku nejprve vyložil změnu právní úpravy, na jejímž základě se v souladu s § 69 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stal žalovaným nejvyšší státní tajemník, ačkoliv v posledním stupni rozhodoval ve správním řízení

náměstek ministra vnitra pro státní službu. Dále uvedl, že k projednání dané věci byla založena pravomoc správního soudu dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož se jedná o rozhodnutí v oblasti veřejné správy, konkrétně ve věci služebního poměru žalobce dle § 10 odst. 2 služebního zákona. Správní orgány rozhodovaly o náhradě výdajů vzniklých v souvislosti s působením žalobce u EASO v rámci jeho zahraniční služební cesty, kde vykonával státní službu. Ačkoliv § 159 odst. 1 služebního zákona výslovně neuvádí, že se ustanovení o řízení ve věcech služby vztahují na rozhodování o náhradě výdajů vzniklých státním zaměstnancům v souvislosti s výkonem státní služby v zahraničí dle § 112 služebního zákona, neznamená to, že se nejedná o rozhodování ve věcech státní služby. Jde pouze o úpravu právního rámce rozhodování služebního orgánu, nikoli o vymezení jeho kompetencí.

[3] Projednání žaloby taktéž nebránilo ani vedení řízení u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 8 C 271/2020, jelikož z doplnění vyjádření žalovaného vyplynulo, že ačkoliv se zde jednalo o žalobcem požadovanou náhradu totožné částky (280 899 Kč), oba uplatněné nároky (tj. i nárok uplatněný ve správním řízení) jsou založeny na základě odlišných právních důvodů; v nyní projednávané věci se jedná o doplacení náhrady výdajů vzniklých při působení žalobce v programu EASO v období od 27. 2. 2016 do 22. 4. 2016, zatímco v civilním řízení se jednalo o náhradu škody v důsledku nezákonného zmaření účasti žalobce na následné zahraniční misi od 23. 4. 2016 do prosince 2019.

[4] Městský soud následně přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že by se žalovaný nezabýval námitkou opožděného rozhodnutí ve věci náhrady požadované částky, neboť marným uplynutím lhůt pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu se žalovaný zabýval na str. 8 svého rozhodnutí. Městský soud k tomu dodal, že prodlení s vydáním meritorního rozhodnutí, případně zahájení správního řízení až na základě usnesení soudu, není samo o sobě takovou vadou řízení, jež by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud rovněž neshledal potřebné provádět výslech žalobcem navrhovaných svědků za účelem prokázání vědomosti úředních osob o jejich povinnosti včas rozhodnout o žádosti žalobce, jelikož se nejednalo o skutečnosti týkající se merita žaloby.

[5] Námitkou ohledně „*odvetných opatření*“ uplatněných vůči žalobci za jeho upozornění na „*zločineckou skupinu*“ působící na Ministerstvu vnitra, se žalovaný zabýval na str. 6, 7 a 9 svého rozhodnutí, kde uvedl, že ty nebyly předmětem řízení o přiznání požadované částky, a že žalobce byl vyslán do zahraničí na služební cestu, za níž mu dle § 112 služebního zákona náležela náhrada výdajů při výkonu služby v zahraničí; nejednalo se o vyslání národního experta dle § 109 služebního zákona, jelikož nešlo o období studijního pobytu. V této souvislosti městský soud nepovažoval za důvodné provést výslech žalobcem navrhovaných svědků na podporu tvrzení ohledně nevráživosti služebního orgánu a s tím spojených učiněných opatření vůči jeho osobě.

[6] Následně se městský soud zabýval otázkou, zda byly žalobci nahrazeny výdaje spojené s jeho působením v EASO v Miláně v plném rozsahu. Nejdříve proto zkoumal, v jakém právním režimu byl žalobce do Itálie vyslán.

pokračování

[7] Městský soud uvedl, že rozhodným předpisem pro přidělování národních expertů do EASO bylo nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010 ze dne 19. 5. 2010, o zřízení Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, platné do 18. 1. 2022 (dále jen „nařízení EASO“). Označení osoby jako „národního experta“ samo o sobě nevyovídá o právním rámci jeho činnosti pro EASO (čl. 15 odst. 1 a 2 nařízení EASO). Tito odborníci mohou při EASO působit ve dvou režimech, a to i) v rámci vyslání týmů dle čl. 16 nařízení EASO (*deployment*), a ii) jako zaměstnanci dle čl. 38 odst. 4 nařízení EASO (*secondment*). První režim [ad i)] je krátkodobý a slouží k rychlému a účinnému zvládnutí mimořádného tlaku na azylový systém členského státu EU, zatímco druhý režim [ad ii)] předpokládá zaměstnanecký vztah mezi EASO a národním expertem. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce byl do Itálie vyslán jako odborník dle čl. 16 nařízení EASO (což plyne z e-mailové zprávy ze dne 4. 2. 2019, tvořící přílohu č. 12 žaloby). Ani samotné nařízení EASO neurčuje, jak má členský stát upravit právní režim takto vyslaných odborníků, v čl. 23 pouze stanoví, které náklady hradí EASO vysílacímu státu.

[8] Služební zákon pak upravuje dva způsoby poskytnutí národního experta do EASO: i) zahraniční služební cesta dle § 45 odst. 1 tohoto zákona, za níž dle § 112 služebního zákona náleží náhrada výdajů dle zákoníku práce, a ii) dle § 109 odst. 2 služebního zákona, který stavěl vyslání národního experta na roveň vyslání na studijní pobyt, za níž příslušelo zaměstnanci služební volno s náhradou platu ve výši průměrného výdělku. Žalobce současně nemohl být v lednu 2016 vyslán dle § 67a služebního zákona, jelikož toto ustanovení bylo do služebního zákona vloženo až novelou provedenou zákonem č. 114/2017 Sb. s účinností od 1. 6. 2017.

[9] Městský soud dále uvedl, že je irelevantní, zda v dokumentu „*Cestovní náhrady zaměstnance při zahraniční pracovní cestě*“, který žalobce 15. 1. 2016 podepsal, bylo uvedeno „*pracovní*“ namísto „*služební*“ (cesta), jelikož se žalobce nacházel ve služebním poměru a ze správního spisu nevyplývalo, že by byl s EASO v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Ministerstvo vnitra poskytlo žalobci zálohu na cestovní náhrady dle § 183 zákoníku práce, která připadá v úvahu v případě výkonu zahraniční služební cesty dle § 112 služebního zákona, nikoli při zaslání experta do instituce dle § 109 odst. 2 téhož zákona, kdy státní zaměstnanec nevykonává službu, ale má služební volno. Žalobce rovněž podepsal dne 28. 4. 2016 vyúčtování *zahraniční služební cesty* ve smyslu § 183 odst. 4 věty druhé zákoníku práce, kdy mu byla doplacena částka 101 866 Kč sestávající z rozdílu prokázaných cestovních výdajů 11 955,25 EUR a zálohy 8 318 EUR, ve výši 98 297 Kč, a z částky 3 569 Kč za nutné vedlejší výdaje.

[10] Městský soud proto uzavřel, že žalobci muselo být zřejmé, že nečerpá služební volno, ale byl vyslán na zahraniční služební cestu, za níž obdržel plat a zálohu na své cestovní výdaje. V období od 20. 1. 2016 do 22. 4. 2016 tak vykonával státní službu dle § 45 odst. 1 služebního zákona v Itálii, kde vypomáhal EASO dle příkazu představeného. Ustanovení § 45 odst. 1 služebního zákona neomezuje výkon služby místně, a proto lze státního zaměstnance vyslat k výkonu státní služby dle § 112 tohoto zákona i do zahraničí.

[11] Pokud jde o samotný nárok žalobce, městský soud konstatoval, že skutečnost, že Česká republika obdržela od EASO náhradu nákladů spojených s vysláním žalobce do Itálie, nezakládá žalobci nárok na vyplacení totožné částky. Náhrada výdajů

vynaložených žalobcem byla určena dle § 183 zákoníku práce. Tento závěr vyplývá také z čl. 4 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 dokumentu *Decision No 16 detailing the rules on costs relating to the implementation of operating plans for the deployment of asylum support teams* [rozhodnutí správní rady EASO č. 16/2012 (dále jen „rozhodnutí č. 16/2012“)], dle něhož o náhradu výdajů národních expertů žádá členský stát a EASO je poskytne dle čl. 6 tohoto rozhodnutí na bankovní účet vysílacího státu, nikoli konkrétnímu národnímu expertovi. O těchto skutečnostech byl žalobce zpraven ve vysílacím dopise, v němž byl navíc upozorněn, že nejsou přijímány žádosti o proplacení úhrady na soukromé bankovní účty. Náhrada výdajů žalobce tak nebyla vypočítána dle dodatku č. 1 rozhodnutí č. 16/2012, nýbrž podle § 183 zákoníku práce, a proto žalobce neměl nárok na vyplacení 230 EUR za každý kalendářní den v období od 7. 2. 2016 do 22. 4. 2016.

[12] Městský soud dodal, že odkaz žalobce na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3756/16 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz), nebyl přílehlavý. Pouze z vyslání žalobce do EASO nelze dovodit, že se tak stalo v obdobném režimu, jako dle § 199 odst. 3 zákoníku práce, tedy dle § 109 odst. 2 služebního zákona; okolnosti případu vypovídají o vyslání žalobce na zahraniční pracovní cestu dle § 45 odst. 1 služebního zákona. Městský soud uzavřel, že režim zahraniční služební cesty dle § 45 odst. 1 služebního zákona byl pro žalobce příznivější, jelikož mu byla přiznána náhrada výdajů souvisejících s výkonem služby v zahraničí (§ 112 služebního zákona).

[13] Závěrem městský soud konstatoval, že námitku týkající se podpisu dokumentu o jeho vyslání na služební cestu vyhodnotil jako nepřipustné rozšiřování žalobních bodů, neboť byla uplatněna po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby.

[14] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Stěžovatel nejprve namítá, že žalovaným měla být Česká republika - Ministerstvo vnitra, a proto nebyl městský soud příslušný k projednání věci; tím byl Obvodní soud pro Prahu 7. Nesouhlasí s městským soudem, že by se nyní jednalo o odlišný právní nárok; i v nyní posuzované věci se jedná o otázku náhrady škody. Tomuto názoru nasvědčují i závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19. Stěžovatel proto navrhuje, aby byla věc předložena *specializovanému senátu* v souladu s § 46 odst. 3 s. ř. s., a bylo tak postaveno na jisto, zda je jeho věc projednatelná dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Žádost o předložení věci specializovanému senátu byla městskému soudu doručena tehdejším zmocněncem stěžovatele a tento požadavek vznesl také žalovaný. O tom ovšem nebyl stěžovatel zpraven a ani ve spise není o této skutečnosti žádná informace; stěžovatel v této skutečnosti shledává porušení svých procesních práv. Má za to, že městský soud měl obě správní rozhodnutí zrušit pro nezákonnost a přiznat stěžovateli náhradu nákladů řízení.

[16] Dále stěžovatel namítá, že městský soud neporovnával rozdíl mezi služebním zákonem a zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů“) a nezabýval

pokračování

se relevantní judikaturou, zejména rozsudkem městského soudu č. j. 62 Co 245/2021 - 62 a usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), ze dne 23. 6. 2022, č. j. Konf 28/2021 - 8 (rozhodnutí tohoto senátu jsou dostupná na www.nssoud.cz), které rozhodovací pravomoc ve věcech újmy vzniklé v rámci služebního poměru přisuzují soudům v občanském soudním řízení, nikoliv služebním funkcionářům. Argumentem *a contrario* poukázal stěžovatel na usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021–30, (který v otázce rozhodovací pravomoci ve věcech odměňování státních zaměstnanců dospěl k opačnému závěru), s jehož závěry nesouhlasí. Městský soud proto pochybil, nezkoumal-li, zda projednávaný případ spadá pod § 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona, tedy pod ustanovení o odměňování zaměstnanců, a bylo by tak možné závěry městského soudu opřít alespoň o výše citované usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 7/2021 - 30. Stěžovatel je však názoru, že se o takový případ nejedná, a proto měl být k posuzování věci příslušný civilní soud.

[17] Namísto toho, aby se městský soud věnoval absenci rozhodnutí dle § 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona, zabýval se rozhodováním o náhradě škody, jež nemá ve služebním zákoně jakoukoli oporu. V této souvislosti stěžovatel namítá, že se městský soud ani žalovaný nijak nevypořádali s otázkou, kdo konkrétně v organizaci žalovaného rozhodl, že bude stěžovatel, jakožto *národní expert*, vyslán v režimu zahraniční služební cesty a nikoli dle § 109 odst. 2 služebního zákona a jaký byl průběh tohoto „rozhodování“; dle nové směrnice Evropského parlamentu a Rady EU 2019/1937 dne 23. října 2019 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie (dále jen „směrnice 2019/1937“), leží důkazní břemeno na žalovaném. Na závěr této námítky stěžovatel uvádí, že městský soud, namísto toho, aby se zabýval stávající judikaturou kompetenčních sporů, odkázal na nepřiléhavé usnesení Nejvyššího soudu č. j. 21 Cdo 269/2018 - 84, které se ovšem zabývá náhradou nákladů podle § 110 služebního zákona.

[18] V dalším okruhu kasačních námitek stěžovatel namítal nesprávný výklad evropského práva v odst. 56 až 58 odůvodnění napadeného rozsudku, nesoucí dle jeho názoru znaky svévole. Městský soud v napadeném rozsudku opakovaně poukázal na rozhodnutí č. 16/2012, jehož obsah si ovšem svévolně vykládal, aniž by existoval jeho úřední překlad do českého jazyka. Městský soud ho po stěžovateli ani po žalovaném nepožadoval, při jeho výkladu si tak vystačil se lživými tvrzeními žalovaného (viz odst. 10 a 39 odůvodnění napadeného rozsudku). Rozhodnutí č. 16/2012 stanovilo taxativní možnosti využití poskytnutých finančních prostředků od EASO; tvrzení žalovaného, že část financí použil na školení apod., jsou dle stěžovatele nepřipustná. Městský soud tak přehlédl spáchání celé řady trestných činů, na něž stěžovatel opakovaně poukázal (zejména podvod a sabotáž migračních kvót). Stěžovatel následně v kasační stížnosti detailně popsal prošetřování těchto případů orgány činnými v trestním řízení. Městský soud se samotnou „sabotáží“ v napadeném rozsudku vůbec nezabýval; namísto toho konstatoval, že se tyto skutečnosti posuzované věci netýkají. Stěžovatel je však opačného názoru, neboť rozhodnutí žalovaného bylo dosaženo trestným činem, kdy „osoby v režimu systémové podjatosti kryly své chyby a potencionálně i trestnou činnost svou a svých kolegů“. Městský soud měl proto předložit Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) předběžné otázky týkající se problematiky financování, k čemuž stěžovatel citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. II. ÚS 1009/08 k pokládání předběžných otázek. Stěžovatel proto apeluje,

aby tak učinil Nejvyšší správní soud a předložil SDEU otázku ohledně výkladu rozhodnutí č. 16/2012, tedy zda se žalovaný svým jednáním (kdy finanční prostředky použil k jinému účelu) dopustil protiprávního jednání či nikoli, a dále zda došlo k protiprávnímu jednání ohledně „úmyslné sabotáže programu migračních kvót“.

[19] V dalším bodě stěžovatel uplatnil námitky týkající se samotného pojmu „národní expert“. Namítá, že vyslání národního experta v režimu zahraniční služební cesty vytváří střet zájmů, jelikož expert je povinen poslouchat příkazy svých nadřízených, což bylo dle stěžovatele přípravou k sabotáži (například zneužití italských databází). Městský soud se proto měl zabývat otázkou, v čím zájmu měl stěžovatel službu vykonávat.

[20] V odstavci 58 odůvodnění rozsudku městský soud uvedl nesrozumitelný závěr, že režim zahraniční služební cesty byl pro stěžovatele finančně výhodnější. Stěžovatel k tomu uvádí, že postupu žalovaného dle § 109 odst. 2 služebního zákona nic nebránilo a následná novela služebního zákona zákonem č. 144/2017 Sb. dokonce reagovala na případné komplikace spojené s vysláním národních expertů. Závěry městského soudu ohledně výhodnosti režimu zahraniční služební cesty jsou tak nepodložené. Stěžovatel má za to, že volba režimu zahraniční služební cesty byla motivována touhou po zneužití finančních prostředků EU a k sabotáži migračních kvót. Na podložení svých tvrzení stěžovatel odkázal na názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 21 Cdo 1122/2015 a na shodný závěr v usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3756/16.

[21] Dále stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně uplatnil zásadu koncentrace řízení ve vztahu k námitce týkající se podpisu dokumentu o vyslání stěžovatele na zahraniční služební cestu. Městský soud nevzal v potaz skutečnost, že řízení o daném nároku probíhalo již u Obvodního soudu pro Prahu 7, kde strany byly třikrát vyzvány ke svému vyjádření. Sám žalovaný své pochybení uznal (viz dokument Policie ČR). Tyto skutečnosti dokládají, že stěžovatel měl být nejdříve vyslán jako národní expert, avšak žalovaný si to následně rozmyslel. Rovněž výše vypočtené zálohy odpovídá částce 230 EUR/den. Je tedy zřejmé, že stěžovatel byl původně vyslán v režimu *národního experta* a tento režim byl poté úmyslně změněn; na podporu těchto tvrzení stěžovatel odkázal na *Metodický pokyn náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru*. Vyslání stěžovatele jako *národního experta* nebránil ani fakt, že mu nebylo uděleno služební volno. Dodává, že po dobu mise i po ní udržoval věrnost EASO a EU, a to i před potencionální trestnou činností. Za tuto loajalitu mu byla uložena výtka, neboť v rámci mise komunikoval pouze se dvěma osobami a na jiné kontakty a pokyny ze stran nadřízených nereagoval. Stěžovatel má tedy za to, že žalovaný zvolil nesprávný úřední postup, čímž mu vznikla zde řešená škoda. Stěžovatel na misi sbíral nové skutečnosti, z nichž poté žalovaný profitoval; jednalo se tak *de facto* o studijní pobyt.

[22] Konečně, v posledním bodě kasační stížnosti stěžovatel brojil proti závěrům vysloveným v odst. 35 a 41 odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž městský soud konstatoval, že navrhované výslechy svědků ohledně nevráživosti vůči stěžovateli a vědomosti úředních osob ohledně jejich povinnosti vydat včas rozhodnutí, se netýkaly předmětu posuzované věci, a proto je odmítl provést. Stěžovatel namítá, že provedeným výslechem by městský soud (i) zjistil, kdo rozhodl o režimu, v jakém byl stěžovatel

pokračování

na zahraniční služební cestu vyslán, (ii) získal detail výkladu rozhodnutí č. 16/2012, (iii) pochopil, proč nebyl užit § 109 odst. 2 služebního zákona, (iv) zjistil, jaké postavení měl stěžovatel v rámci EASO, jak probíhalo vyúčtování „*služební cesty*“, poskytování ubytování, jakož i další skutečnosti, kterou jsou dle jeho názoru podstatné pro posouzení projednávaného případu. Městský soud také vůbec nezjišťoval, jaké částky byly ve skutečnosti vypláceny dalším národním expertům.

[23] Žalovaný se v úvodu svého vyjádření ztotožnil se závěry městského soudu a dodal, že stěžovatel nebyl vyslán jako národní expert, nýbrž v režimu zahraniční služební cesty, o čemž vypovídá zejména jeho vyslání dle § 109 služebního zákona, kdy mu mimo plat náležely navíc cestovní náhrady dle § 112 služebního zákona; stěžovatel před svým vysláním podepsal dne 15. 1. 2016 formulář „*cestovní náhrady zaměstnance při zahraniční služební cestě*“. Rovněž nevznikl žádný právní vztah mezi stěžovatelem a EASO; jednalo se o vyslání na zahraniční pracovní cestu, při níž nejsou státnímu zaměstnanci poskytovány cestovní náklady od jiného subjektu. Paušální náhrada nákladů poskytnutá od EASO je určena k pokrytí všech nákladů, jež členskému státu s vysláním státního zaměstnance vznikly, a nikoli pouze na úhradu nákladů vzniklých na straně zaměstnance. Nepřiznání stěžovatelem požadované částky nelze vnímat jako postih či odvetné opatření služebního úřadu.

[24] K námitce, že mělo být rozhodnuto podle § 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona žalovaný uvádí, že náhrada platu za služební cestu či za služební volno nespadá pod rozhodování o *odměňování* podle daného ustanovení. I v situaci, kdy by se prokázalo, že cestovní příkaz podepsala osoba k tomu neoprávněná, neměla by tato skutečnost vliv na posouzení otázky, v jakém režimu byl stěžovatel v rozhodné době vyslán do zahraničí. Námitku, že původním záměrem bylo vyslání stěžovatele jakožto *národního experta* považuje žalovaný za spekulativní.

[25] V obsáhlé replice stěžovatel opakovaně argumentoval absencí úředně ověřeného překladu rozhodnutí č. 16/2012. Dále uvedl, že má v probíhající řízení nejen postavení *whistleblowera* dle směrnice 2019/1937, ale také osoby poškozené korupčním jednáním dle Občanskoprávní úmluvy o korupci (Sdělení č. 3/2004 Sb. m. s.). Dle stěžovatele žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uznal, že si část finančních prostředků poskytnutých od EASO přisvojil, čímž bylo narušeno řádné plnění povinností žalovaného vůči EASO, EU, ČR a vůči samotnému stěžovali. Tuto skutečnost žalovaný mj. „*přiznal*“ také ve vyjádření ke kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2021, č. j. 14 Ad 17/2021 - 101 (kasační stížnost byla rozsudkem tohoto soudu ze dne 13. 5. 2024, č. j. 8 Ads 71/2023 - 88, zamítnuta - pozn. NSS). Dále opakovaně poukázal na tvrzená odvetná opatření vůči jeho osobě, korupční jednání úředních osob a na nekompetentní osobu, jež podepsala cestovní příkaz, který je proto neplatný.

[26] Stěžovatel dále namítal, že mezi ním a EASO vznikl právní vztah, což demonstroval například tím, že by mu bez průkazu EASO nebyl umožněn vstup na policejní stanici v Miláně; podepsal rovněž „*Code of Conduct*“, zakazující střet zájmů a přejímání instrukcí ze třetích stran. Stěžovatel se dále zabýval otázkou pravomocí státního tajemníka k vysílání státních zaměstnanců na služební cesty delší než 7 dnů. Odmítá, že by námitku týkající se neplatného podpisu vznesl opožděně. V závěru repliky stěžovatel navrhl provedení

důkazu výsledkem osob k prokázání jeho tvrzení ohledně ukončení služebního poměru bývalého státního tajemníka. Zároveň dodává, že ve výjimečných případech mají soudy povinnost přihlížet k novotám nad rámec žalobních bodů, zejména v situacích hrozícího zásahu do základních práv a svobod účastníků.

[27] Podle stěžovatele si žalovaný protiřečí, pokud na straně jedné uvádí, že se předmět řízení týká platu, avšak nespadá pod ustanovení týkající se odměňování [§ 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona]. Tento závěr popírá také čl. 14 odst. 3 *Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019, kterým se stanoví podrobnosti ke změnám služebního poměru*.

[28] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem upozornit, že stěžovatel důvody kasační stížnosti formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak fakticky se jedná pouze o námitky spadající pod písm. a) a d) s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* nicméně plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu a je oprávněn sám podřadit kasační námitky pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[31] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[32] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením, že by městský soud dostatečně nezkoumal, zda byla dána jeho pravomoc danou věc projednat a rozhodnout. Touto otázkou se zabýval v odst. 28 odůvodnění svého rozsudku, kde konstatoval, že se jedná

pokračování

žalobu (i) proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu, kterým (ii) bylo rozhodnuto o náhradě výdajů vzniklých v souvislosti s působením stěžovatele u EASO (iii) v rámci jeho zahraniční služební cesty; odkázal přitom na závěry plynoucí z výše zmiňovaného usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 269/2018. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá ani fakt, že odůvodnění rozsudku neobsahuje zmínky o tom, že žalovaný poukazoval na řízení vedené u civilního soudu, s čímž spojil návrh na předložení věci zvláštnímu senátu. Žalovaný tak učinil v rámci doplnění vyjádření k žalobě (č.l. 61), kde upozornil na skutečnost, že je řízení o totožném (ačkoli jinak pojmenovaném) nároku vedeno jak u civilního, tak i u správního soudu. Stěžovatel do soudního spisu nahlédl dne 18. 1. 2022, kdy mj. převzal také kopii tohoto podání. Muselo mu tedy být známo, že žalovaný takový návrh učinil a mohl na něj reagovat. Ačkoliv se městský soud k tomuto návrhu výslovně nevyjádřil, z odst. 28 a 29 odůvodnění jeho rozsudku lze implicitně dovodit, že mu nevznikly pochybnosti o jeho pravomoci, a proto nepovažoval za potřebné věc předkládat zvláštnímu senátu k rozhodnutí o této otázce.

[33] Nelze rovněž přitakat tvrzení stěžovatele o příležitosti jím uváděné judikatury na nyní projednávanou věc. Městský soud v odst. 29 odůvodnění svého rozsudku dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci se jedná o doplacení náhrady výdajů vzniklých v souvislosti se zahraniční *služební cestou* stěžovatele, tedy o nárok vyplývající ze služebního předpisu, nikoli o nárok vyplývající z občanského zákoníku. Výše citovaný náleze Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 1/19 se zabýval právě nárokem občanskoprávním, a to náhradou nemajetkové újmy v rámci služebního poměru příslušníka bezpečnostních složek. Je proto logické, že městský soud neměl důvod provádět komparaci služebního zákona a zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Pokud jde o usnesení zvláštního senátu č.j. Konf 28/2021 - 8, šlo o věc, která „*se netýká práv či povinností státního zaměstnance, ale nároku na odškodnění jiné osoby (zde pozůstalé – tj. žalobkyně)*. *Nejedná se tedy o materiál bezprostředně související se státní službou jako zvláštní, zákonem vymezenou formou právního vztahu*“ (odst. [15] citovaného usnesení). Ani v tomto případě tak nebyl důvod, aby se městský soud zde vyslovenými závěry jakkoli zabýval, vycházel-li z premisy, že stěžovatelem uplatněný nárok je nárokem plynoucím ze služebního předpisu.

[34] Co se týče usnesení Městského soudu č.j. 62 Co 245/2021 - 62 (šlo o odvolací rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 8 C 271/2020 -viz odst. [3] výše), městský soud se k němu vyslovil v odst. 29 odůvodnění rozsudku, kde konstatoval, že toto usnesení nebránilo projednání dané věci, jelikož v nyní posuzované věci se jednalo o nárok na doplacení náhrady výdajů vzniklých při působení stěžovatele v EASO v období od 27. 2. 2016 do 22. 4. 2016, zatímco v případě řešeném před civilními soudy šlo o uplatněný nárok na náhradu škody za zmaření následného působení stěžovatele na zahraniční misi. Není tedy pochyb o tom, že městský soud shledal předmět obou řízení odlišný (jak po stránce skutkových okolností, tak i pokud jde o právní kvalifikaci uplatněných nároků) a nic proto nebránilo projednání obou nároků ve správní i civilní větví soudnictví.

[35] Stěžovatel označuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný též z toho důvodu, že se městský soud nezabýval výkladem § 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona. I k této otázce se městský soud vyjádřil, a to v odst. 28 odůvodnění svého rozsudku, kde odkazované ustanovení vyložil. K námitce, že se žalovaný ani městský soud nezabývali otázkou,

kdo rozhodl o vyslání stěžovatele na zahraniční služební cestu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato otázka není předmětem posuzovaného případu, a proto městský soud nebyl povinen se jí zabývat. Stejně tak nebylo třeba, aby se blíže zabýval skutečnostmi spojenými se Směrnicí 2019/1937, jelikož pro posouzení projednávané věci není podstatné, zda stěžovatel po skončení mise podal vůči Ministerstvu vnitra trestní oznámení; zda je stěžovatel chráněnou osobou ve smyslu uvedené směrnice není pro posouzení jím uplatněného nároku na náhradu výdajů spojených s jeho působením na skončené zahraniční misi podstatné. K totožnému závěru dospěl kasační soud také ve vztahu k argumentaci ohledně spáchání trestných činů (včetně sabotáže) a problematiky financování misí u EASO; i tyto námitky se netýkají posuzovaného případu a nejsou pro posouzení věci jakkoli relevantní. Městský soud tedy nepochybil, pokud se těmito otázkami nezabýval.

[36] Nelze konečně souhlasit ani s tvrzením, že by byl závěr městského soudu ohledně finanční příznivosti režimu zahraniční služební cesty pro stěžovatele jakkoli nesrozumitelný. Městský soud v odst. 58 odůvodnění rozsudku srozumitelně uvedl, že tento režim byl oproti režimu dle § 109 odst. 2 služebního zákona příznivější, neboť stěžovateli přiznával náhradu výdajů souvisejících s výkonem služby dle § 112 služebního zákona. Je proto zřejmé, na základě jakých úvah městský soud k tomuto závěru dospěl. Námitky stěžovatele pro užití postupu dle § 109 odst. 2 služebního zákona jsou nesrozumitelné a kasačnímu soudu není zřejmé, jak souvisí s posouzením finanční výhodnosti jednotlivých režimů. Následná argumentace snahou orgánu veřejné moci po zneužití finančních prostředků poskytnutých EU je nejen spekulativní, ale i zcela irelevantní, neboť nesouvisí s meritem projednávané věci.

[37] Lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek je srozumitelný, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakým závěrům na jejich základě dospěl. Nebyl tak naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[38] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami upínajícími se k samotnému právnímu posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejprve je vhodné stručně shrnout podstatné skutkové okolnosti dané věci.

[39] Stěžovatel, který byl ve služebním poměru, se ve dnech 20. 1. 2016 až 22. 4. 2016 zúčastnil zahraniční mise v Milánu jako EASO *národní expert*. Před odletem obdržel od služebního úřadu (Ministerstva vnitra) zálohu na předpokládané cestovní výdaje ve výši 8 318 EUR. Po návratu z mise vyúčtoval stěžovatel veškeré své náklady a ministerstvo vnitra mu doplatilo částku ve výši 101 866 Kč. Stěžovatel následně podal dne 29. 5. 2019 žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 proti Ministerstvu vnitra na zaplacení dlužné částky 280 899 Kč s příslušenstvím. Namítal, že neobdržel částku 230 EUR/den za působení v Itálii dle Dodatku č. 1 Rozhodnutí č. 16/2012 za období od 27. 2. 2016 do 22. 4. 2016 (12 880 EUR za 56 dnů) ani částku 1 500 EUR jako paušální částku na ubytování (čl. 2 Rozhodnutí č. 16/2012). K částce 280 899 Kč stěžovatel dospěl tak, že použil směnný kurz ke dni 30. 5. 2016 a z požadované částky 14 380 EUR (230 EUR x 56 dní + 1 500 EUR) odečetl již obdrženou částku 3 984 EUR (101 866 Kč, dvakrát 2 892 Kč za letenky Praha - Milán a zpět). Obvodní soud pro Prahu 7 řízení pro nedostatek své pravomoci usnesením zastavil a věc postoupil služebnímu orgánu. Ten následně vydal prvostupňové rozhodnutí.

pokračování

[40] Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné upozornit na skutečnost, že stěžovatel právní základ svých požadovaných nároků v průběhu řízení před obvodním, městským a následně také kasačním soudem postupně měnil. Nejprve požadoval vyplacení náhrady nákladů, náležejících mu jakožto národnímu expertovi, vyslanému v režimu § 109 odst. 2 služebního zákona, poté (viz str. 3 bod IV. správní žaloby) uhrazení (blíže právně nekvalifikované) *dlužné částky*, svůj nárok opíral též o náhradu vzniklé škody, respektive nemajetkové újmy, náklady náležející mu dle rozhodnutí č. 16/2012, a konečně v kasační stížnosti argumentuje též náhradou škody v režimu zákona č. 82/1998 Sb. Tato argumentace je zcela nekonzistentní a nelogická. Nejvyšší správní soud proto považuje za klíčovou otázku určení režimu, ve kterém byl stěžovatel vyslán služebním orgánem do zahraniční, a ve kterém následně působil u EASO; jen tak je možné určit, o jaký nárok se v nyní posuzovaném případě jedná.

[41] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že stěžovatel byl vyslán v tzv. režimu *deployment*, tedy v krátkodobém režimu ve smyslu čl. 16 nařízení EASO (v podrobnostech viz odst. [7] tohoto rozsudku). Tento závěr má oporu v předloženém správním spisu, a to zejména ve vysílacím dopise, ve skutečnosti, že mezi EASO a stěžovatelem nebyla uzavřena žádná pracovní smlouva, stěžovatel nadále pobíral služební plat (tuto skutečnost žádným způsobem nevyvrátil) a v e-mailové komunikaci předložené samotným stěžovatelem (příloha č. 12 soudního spisu vedeného městským soudem). Naopak, tomu, že by byl stěžovatel vyslán jakožto *národní expert* v režimu *secondment* dle čl. 38 odst. 4 nařízení EASO, tudíž by u EASO působil v zaměstnaneckém poměru, nic nenasvědčuje a ani stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by byly způsobilé tyto závěry vyvrátit.

[42] V odst. 51 odůvodnění svého rozsudku městský soud rovněž správně poukázal na skutečnost, že nařízení EASO žádným způsobem neurčuje členskému státu, jakým způsobem má na vnitrostátní úrovni upravit právní režim takto vyslaných odborníků, a to včetně hrazení jejich výdajů. Lze souhlasit s jeho názorem (proti němuž stěžovatel nestaví konkurující argumentaci), že služební zákon v okamžiku vyslání stěžovatele do zahraniční připouštěl dva možné způsoby vyslání, a to: (i) zahraniční služební cestu dle § 45 služebního zákona (*Státní zaměstnanec může být na dobu nezbytně nutnou vyslán na služební cestu, a to i bez svého souhlasu. Při vyslání na služební cestu se určí místo nástupu, místo cíle a místo ukončení služební cesty, doba trvání a způsob dopravy a ubytování; mohou se též určit další podmínky služební cesty*), za níž náleží náhrada výdajů dle § 112 tohoto zákona (odkazující na konkrétní ustanovení zákoníku práce) a (ii) vyslání v rámci studijního pobytu dle § 109 odst. 2 služebního zákona (*Při zvyšování vzdělání státního zaměstnance studiem na vyšší odborné škole nebo vysoké škole anebo vysláním na studijní pobyt přísluší státnímu zaměstnanci služební volno s náhradou platu ve výši průměrného výdělku. Za vyslání na studijní pobyt se považuje i vyslání národního experta do orgánu nebo instituce Evropské unie, jiné mezinárodní organizace, mírové nebo záchranné operace anebo za účelem humanitární pomoci v zahraničí*), za které příslušelo státnímu zaměstnanci služební volno a náhrada platu ve výši průměrného výdělku.

[43] Jak již bylo uvedeno, stěžovatel za pobyt v Itálii obdržel nejen služební plat, ale byla mu také poskytnuta záloha na předpokládané cestovní výdaje ve výši 8 318 EUR

a po návratu mu byly uhrazeny výdaje ve výši 101 866 Kč ve smyslu § 112 služebního zákona ve spojení s § 183 odst. 1 a 4 zákoníku práce. Stěžovatel také podepsal dne 15. 1. 2016 dokument „*Cestovní náhrady zaměstnance při zahraniční pracovní cestě*“, který obsahoval místní a časové určení nástupu na služební cestu a jejího ukončení, místo výkonu práce, účel zahraniční služební cesty, způsob ubytování a dopravy. Tyto skutečnosti naplňují znaky zahraniční služební cesty dle § 45 odst. 1 služebního zákona. Z výše uvedeného proto jednoznačně vyplývá, že byl stěžovatel vyslán v režimu zahraniční služební cesty. Nejvyšší správní soud proto nemá co vytknout závěru městského soudu, že byl stěžovatel vyslán služebním orgánem na zahraniční služební cestu dle § 45 odst. 1 služebního zákona. Stejně tak charakter vyslání stěžovatele neodpovídá ustanovení § 109 odst. 2 služebního zákona, neboť stěžovateli za působení v Itálii nenáleželo náhradní volno a byla mu poskytnuta náhrada výdajů dle § 112, která by mu v případě, kdy by byl vyslán v režimu § 109 odst. 2 služebního zákona, nepřislušela.

[44] Nejvyšší správní soud proto dospěl k totožnému závěru jako městský soud, tedy že jádrem posuzované věci je doplacení požadované částky na náhradu nákladů za zahraniční služební cestu ve smyslu § 112 služebního zákona. Naopak z žádného tvrzení stěžovatele nelze dovodit, že by se u služebního orgánu vskutku domáhal náhrady škody, respektive nemajetkové újmy; ostatně i v již zmiňovaném bodu IV. žaloby stěžovatel uvedl, že žádá „*o uhrazení dlužné částky [...]*“. Lze tedy aprobovat závěr městského soudu, že nárok uplatněný u služebního orgánu není soukromoprávní povahy, ale vyvěrá z poměrů práva veřejného (náhrada výdajů dle § 112 služebního zákona). Za této situace není pochyb o tom, že městský soud byl věcně příslušný věc projednat a měl pravomoc o podané žalobě rozhodnout.

[45] Co se týče výtky, dle které se městský soud nezabýval výkladem § 159 odst. 1 písm. d) služebního zákona, ani zde nelze argumentaci stěžovatele přitakat. Stěžovatel se mýlí v tom, že pokud některý institut není výslovně uveden v ustanovení § 159 odst. 1 služebního zákona, nemůže o něm být vedeno řízení ve věcech služebního poměru, neboť služební zákon se na něj v takovém případě neaplikuje. Jak již správně uvedl městský soud, § 159 služebního zákona není ustanovením kompetenčním, ale upravuje procesní režimy, v nichž se bude rozhodování o zde uvedených institutech vést. V případech uvedených v odst. 1 bude řízení vedeno za užití *ustanovení o řízení ve věcech služby* (za pouze subsidiárního použití správního řádu jako *lex generalis* – viz § 1 odst. 2 správního řádu), v případech uvedených v odst. 2 se neužije ani služební zákon ani správní řád, v případech neuvedených v těchto odstavcích se pak logicky, je-li rozhodováno ve věcech služebního poměru, povede řízení v procesním režimu správního řádu jako *lex generalis*. Jinak řečeno, ustanovení § 159 odst. 1 služebního zákona obsahuje výčet institutů, jejichž řízení vykazuje odlišnosti od „*standardního*“ správního řízení dle správního řádu, a proto se na ně vztahují ustanovení o řízení ve věcech služby upravená v hlavě II. služebního zákona (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 21 Cdo 269/2018).

[46] Náhrady výdajů spojených se zahraniční pracovní cestou jsou ve služebním zákoně upraveny, a to v § 112. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že toto ustanovení odkazuje v podrobnostech na zákoník práce, který není předpisem práva veřejného. Je nicméně důležité si uvědomit, že ačkoliv je služební poměr vztahem veřejnoprávním, vykazuje celou řadu znaků poměru pracovního, a proto logicky počítá i s užitím institutů pracovního práva,

pokračování

kteře se v obou typech poměrů shodují. Samotný fakt, že § 112 v podrobnostech odkazuje do zákoníku práce nic nemění na tom, že jde o nárok plynoucí ze služebního, tedy veřejnoprávního poměru, pročez se rozhodování o něm nevymyká režimu služebního zákona a je tedy o něm rozhodováno ve správním řízení (řízení ve věcech služby). Přestože tedy služební zákon může v některých případech odkazovat do soukromého práva a prolínat se s jeho instituty, stále je k rozhodování o nich věcně příslušný správní orgán (srov. *Hřebíková, I., a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022 komentář k § 159*). Závěr stěžovatele, že není-li v § 159 odst. 1 služebního zákona výslovně upravena náhrada výdajů spojených se zahraniční služební cestou, není možné na tento nárok aplikovat služební zákon (a vést o něm správní řízení), pročez taková věc nemůže být následně projednána ve správním soudnictví, je proto nesprávný.

[47] Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval samotnou výší poskytnuté náhrady výdajů za zahraniční služební cestu stěžovatele. Stěžovatel namítal, že z Přílohy č. 1 k rozhodnutí č. 16/2012 vyplývá, že výše poskytnuté náhrady v případě vyslání národního experta do Itálie je 230 EUR/den. Má tedy za to, že má nárok na doplacení náhrady výdajů ve výši 280 899 Kč.

[48] Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s názorem městského soudu, že samotný fakt, že Česká republika obdržela od EASO náhradu nákladů spojených s vysláním stěžovatele do Itálie, nezakládá nárok stěžovatele na vyplacení totožné částky. Rozhodnutí č. 16/2012 vskutku neupravuje vztah mezi EASO a vysílanou osobou, nýbrž pouze vztah mezi členským státem a EASO, jak je patrné například z čl. 4 či čl. 5 tohoto rozhodnutí. Proto byla výše náhrady výdajů vynaložených stěžovatelem stanovena podle vnitrostátního předpisu, kterým je v posuzovaném případě zákoník práce (§ 112 služebního zákona ve spojení s § 183 zákoníku práce), jak již bylo konstatováno výše. Rovněž je nutné zdůraznit, že rozhodnutí č. 16/2012 není mezinárodní smlouvou ve smyslu § 188 zákoníku práce, dle níž by se výše náhrady výdajů určila. Lze proto uzavřít, že stěžovateli nevznikly jakékoliv nároky vyplývající z rozhodnutí č. 16/2012. Ani tato námitka proto není důvodná.

[49] Pokud jde o námitky týkající se koncentrace řízení, kdy stěžovatel namítal, že městský soud postupoval nesprávně, nezabýval-li se námitkami ohledně podpisu dokumentu o vyslání stěžovatele na zahraniční služební cestu, i zde se Nejvyšší správní soud s názorem městského soudu ztotožňuje. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že uvedené námitky uplatnil v předchozích řízeních vedených před civilním soudem. Tato skutečnost je ovšem z pohledu předcházejícího řízení před městským soudem irelevantní, neboť v něm byl soud vázán výlučně důvody uplatněnými stěžovatelem v otevřené lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel v této lhůtě námitku týkající se oprávněné osoby k podepsání dokumentu o jeho vyslání na zahraniční služební cestu neuplatnil. Učinil tak až v replice ze dne 30. 11. 2021, tedy po uplynutí lhůty dle § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto opožděně.

[50] K námitkám ohledně (i) způsobu použití financí poskytnutých České republice od EASO a (ii) tvrzeného střetu zájmu (v podrobnostech viz odst. [19] výše) Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o námitky, které stěžovatel v neuplatnil v řízení před městským

soudem (ač mu v tom nic nebránilo) a Nejvyšší správní soud se jimi proto nemůže zabývat pro jejich nepříslušnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[51] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele s nepoložením předběžné otázky SDEU (viz odst. [18] výše), kasační soud v tomto postupu městského soudu neshledává žádné pochybení. Stěžovatel se touto cestou domáhal výkladu rozhodnutí č. 16/2012; tento právní akt nicméně v nyní projednávané věci aplikován nebyl a nebyl k tomu ani dán žádný důvod, jak již bylo vyloženo výše (viz zejména odst. [78]). Ze stejného důvodu nebude stěžovatelem nastolenou otázku předkládat SDEU ani Nejvyšší správní soud.

[52] Konečně, námitka ohledně vzniku právního vztahu mezi stěžovatelem a EASO, kterou stěžovatel uplatnil poprvé až v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, byla uplatněna opožděně (tj. po uplynutí lhůty uvedené v § 106 odst. 2 větě první s. ř. s.). Jde tak o námitku nepřipustnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., § 120 s. ř. s.] a Nejvyšší správní soud se jí proto věcně nezabýval.

[53] Lze tedy uzavřít, že není naplněn ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[54] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém mohla být věcně projednána) není důvodná, Nejvyšší správní soud jí za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[55] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jeho procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2024

Mgr. Radovan Havelc
předseda senátu